

Διαφορετικά, θα είχαμε “ακούσει” το Θουκυδίδη να λέει με πικρία αλλά και ρεαλισμό: “Οι συγκρούσεις έφεραν μεγάλες κι αμέτρητες συμφορές στις πολιτείες, συμφορές που γίνονται και θα γίνονται πάντα, όσο δεν αλλάζει η φύση του

ανθρώπου, συμφορές που μπορεί να είναι βαρύτερες ή ελαφρότερες κι έχουν διαφορετική μορφή ανάλογα με τις περιστάσεις”...

Όσο δεν αλλάζει η φύση του ανθρώπου.... Στους αιώνες που διάβηκαν από τότε που γράφηκαν αυτά, άλλαξαν πολλά, σε ασύλληπτη έκταση, ένταση και βαθμό!

Πολλά άλλαξαν, εκτός από τη φύση του ανθρώπου, που εξακολουθεί να την διέπει, όπως και τότε, η φιλαρχία, η πλεονεξία και η φιλοδοξία, σε συνδυασμό με την έλλειψη κάθε ηθικού φραγμού!

Την ίδια στιγμή, που οι άνθρωποι ανιχνεύουν τα μυστήρια της ζωής και διεισδύουν στα μυστικά του μικρόκοσμου και του μακρόκοσμου αντί να βελτιώνονται χειροτερεύουν... αγριεύουν... γίνονται λύκοι για το συνάνθρωπό τους... μετατρέπουν σε κόλαση τη ζωή τους, αφού, βεβαίως, πρώτα φρόντισαν να εξορίσουν το Θεό από την ύπαρξή τους!

Και ξαφνικά, γιγνόμεθα μάρτυρες σκηνών, που σε άλλες περιπτώσεις θα χαρακτηρίζονταν μεσαιωνικές, θρησκοθήπτες, αναχρονιστικές!

Βλέπουμε πολιτικούς ηγέτες και ανώνυμο πλήθος να ανάβει κεριά και να προσεύχεται μπροστά στο Μπατακλάν για τις ψυχές, που χάθηκαν!

Χίλια κηρύγματα δεν θα μπορούσαν να παρουσιάσουν παραστατικώτερα την αξία και τη σημασία της προσευχής για τον άνθρωπο, που τον επανασυνδέει με το Δημιουργό του και του προσφέρει τόση ασφάλεια και δύναμη, όση προσφέρει σε ένα μικρό παιδί η βεβαιότητα ότι ο πατέρας του πάντα το ακούει και το προστατεύει.

Καθώς βρισκόμαστε στο μεταίχμιο της ιστορίας, νέες πραγματικότητες κυφορούνται στο ευρωπαϊκό γίγνεσθαι και ο φόβος σκιάζει την ψυχή μας, τώρα είναι η ώρα να επαναφέρουμε το Χριστό στη ζωή μας και να παραδεχθούμε ότι η προσευχή δεν είναι ο αέρας πουθυμόμαστε μόνο τις στιγμές που δεν μπορούμε να αναπνεύσουμε, αλλά το οξυγόνο, που μας βοηθάει να ζήσουμε!

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄

(Εφημερίδα “ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ”, Σάββατο, 28 Νοεμβρίου 2015)